



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 574/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Šrobárova 2, Košice, IČO 00 397 768, zastúpenej Sýkorová – advokátska kancelária, s. r. o., Murgašova 3, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/189/2017 z 9. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 2S/253-254/2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžfk/39/2020 zo 6. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia a priznať náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka uzavrela s Ministerstvom školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“) 24. septembra 2010 zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku 696 079,25 eur na účely realizácie projektu s názvom „*Vývoj optických nanosenzorov na multikomponentovú analýzu stopových množstiev polutantov životného prostredia a liečiv*“

(*NanoBioSens*)“ (ďalej aj „projekt“). Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku sťažovateľka uzavrela na základe § 15 ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 528/2008 Z. z.“).

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa správnu žalobou podanou 10. augusta 2017 proti ministerstvu na krajskom súde domáhala preskúmania zákonnosti správnych aktov – „*Správa o zistenej nezrovnalosti a Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov*“.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že krajský súd napadnutým uznesením spolu s opravným uznesením správnu žalobu v celom rozsahu odmietol ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Odmietnutie žaloby krajský súd odôvodnil tým, že napadnuté správne akty je podľa ich obsahu nutné považovať za postup podľa § 27a ods. 4 zákona č. 528/2008 Z. z. ako výzvu na dobrovoľné vrátenie časti poskytnutého príspevku. Podľa krajského súdu napadnuté správne akty nie sú autoritatívnymi rozhodnutiami správneho orgánu o právach a povinnostiach sťažovateľky v súvislosti so zisteným porušením pravidiel a postupov verejného obstarávania a vysporiadaním finančných vzťahov, preto nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť. Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť zamietol a náhradu trov kasačného konania nepriznal žiadnemu z účastníkov. Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na totožný skutkový a právny stav, ktorý bol predmetom konaní a rozhodnutí kasačného súdu (č. k. 1Sžfk/33/2017 z 22. augusta 2017, č. k. 4Sžfk/37/2017 z 10. mája 2018, č. k. 3Sžfk/66/2017 z 18. apríla 2018) na poklade kasačných sťažností sťažovateľky. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodneniami týchto rozhodnutí a poukazuje na ne a v zmysle § 646 ods. 2 SSP ďalšie dôvody neuviedol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa názoru sťažovateľky absenciou meritórneho prieskumu došlo zo strany krajského súdu aj najvyššieho súdu k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom, procesným postupom oboch súdov došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a svoje rozhodnutia súdy založili na nesprávnom právnom posúdení veci. Napadnuté uznesenia sú nedostatočne odôvodnené, rozporné a nepreskúmateľné. Sťažovateľka v závere ústavnej sťažnosti navrhla odklad vykonateľnosti uznesení najvyššieho súdu a krajského súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená

spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy).

8. Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje (čl. 20 ods. 1 ústavy).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a obdobne podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

10. Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva (čl. 1 dodatkového protokolu).

11. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

12. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že o skutkovo a právne obdobných veciach sťažovateľky už rozhodol uzneseniami č. k. III. ÚS 33/2018 z 30. januára 2018, č. k. III. ÚS 46/2019 z 5. februára 2019, č. k. IV. ÚS 45/2019 z 24. januára 2019, č. k. IV. ÚS 52/2019 z 31. januára 2019 a č. k. I. ÚS 244/2019 zo 4. júna 2019. Keďže sťažovateľke je judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho právomocí pri ústavnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych súdov známa, nepovažoval za potrebné túto judikatúru v danom prípade opakovane citovať.

13. V rámci predbežného prerokovania návrhu na začatie konania ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie uznesenia krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

14. Zásadný právny problém nastolený v ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v nesúhlase so závermi prijatými v uzneseniach týkajúcimi sa toho, že správy o zistenej nezrovnalosti a žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov nie sú individuálne správne akty ukladajúce povinnosť z pozície mocenskej autority s možnosťou ich núteného výkonu, ale sú podkladovým materiálom, ktorý má predbežnú povahu a nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľky. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5Sžf/26/2014 z 28. apríla 2016, ktoré podporuje jej tvrdenie, že, naopak, ide o individuálne správne akty. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na odôvodnenie svojich uznesení v bodoch 24 a 25 v jej veciach (č. k. I. ÚS 326/2019 z 20. augusta 2019 a č. k. I. ÚS 389/2019 zo 17. septembra 2019, ktoré sú sťažovateľke dobre známe, keďže jej boli doručené 3. septembra 2019, resp. 11. októbra 2019, pozn.).

15. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti zistil, že sťažovateľka sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickými ústavnými sťažnosťami, o ktorých už viackrát rozhodol a formuloval k nim jednoznačné právne závery (III. ÚS 33/2018, II. ÚS 395/2018, IV. ÚS 563/2018, II. ÚS 568/2018, IV. ÚS 655/2018, IV. ÚS 45/2019, III. ÚS 46/2019, IV. ÚS 52/2019, I. ÚS 244/2019, I. ÚS 272/2019, I. ÚS 326/2019 a I. ÚS 389/2019).

16. Z takmer identickej argumentácie sťažovateľky uvedenej v ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom predbežného prerokovania, možno vyvodit', že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia veci najvyšším súdom, obdobné závery ako v iných jej veciach, ktoré už ústavným súdom boli preskúmané a rozhodnuté.

17. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania (III. ÚS 241/2021).

18. S poukazom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (č. k. I. ÚS 326/2019 z 30. augusta 2019, č. k. I. ÚS 244/2019 zo 4. júna 2019, č. k. IV. ÚS 45/2019 z 24. januára 2019, č. k. II. ÚS 568/2018 zo 6. decembra 2018, č. k. III. ÚS 33/2018 z 30. januára 2018) týkajúcich sa takmer rovnakých ústavných sťažností sťažovateľky, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti vzhľadom na ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd môže na návrh sťažovateľky odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného

rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom (§ 129 zákona o ústavnom súde).

20. Návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd nevyhovel, keďže zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je v celom rozsahu zjavne neopodstatnená, a teda odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení by vzhľadom na aktuálnu situáciu už nebol spôsobilý naplniť doň zákonom inkorporovaný účel.

21. Ústavný súd vzhľadom na už citované ústavné sťažnosti bez nevyhnutnosti podrobnejšieho odôvodňovania svojich právnych záverov odmietol prejednávanú ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu